

Oni jsou
velmi, velmi citliví
a všemu rozumí.
Jako dokonce můj pták,
Mirabeau, protože
je zamilovaný
do modré Laguny,
ale ona (Laguna) je
zamilovaná do jiného hochy,
Rainbow, stejně velkého.
Už jsem mu to řekla
a on to ví,
ale tu a tam to stále zkouší.
A někdy je rozmrzelý,
protože ona nereaguje
a proto tak trochu bojují.
Proto jsem řekla:
„Hej, Mirabeau,
tohle džentlmen nedělá.
To džentlmen nedělá.
Musíš se omluvit
a nastolit mír.“
A víte,
co se stalo –
to není v knize.
Jak věděl, že
olivovník znamená
na naší planetě mír?
Nikdo ho to neučil.
Já jsem ho to nikdy neučila.
On skutečně do písmene
vyšplhal na strom,
na olivovník v blízkosti,
ulomil kousek
olivové větvičky
a přinesl ji Laguně,
a oba něco
řekli,
dívali se si
navzájem do očí a...
Bylo to tak láskyplné!
Říkám vám to vše
z mé zkušenosti,
protože zvířata jsou
skutečně velmi citlivé
a milující bytosti
a rozumí všemu,
co jim říkám.
My jsme jediní,
kteří nerozumíme.

Ani fyzickému jazyku.
My mluvíme anglicky,
německy, jakkoli,
a oni rozumějí.
Oni ale mluví svým
jazykem,
řekli by: „Co?“
Jediné, co můžeme dělat,
je jen kdákat, kdákat, kdákat,
to je vše, možná.
Několikrát zakdakat.
Například,
když někdy cestuji,
nemohu si s sebou vzít
všechny své psy
a když tam nejsem,
jsou smutní.
Někdy dobře nejedí,
vypadává jim srst atd.
Proto někdy bez nich
nemohu zůstat příliš dlouho.
Benny by v noci plakal.
Moji pomocníci mi to říkali,
protože jsem tam nebyla.
Když jsem se vrátila, řekli:
„Benny plakal každou noc,
když jste tady nebyla.“
Moji pomocníci mi to říkali.
Goody taky pláče.
Když je tady se mnou
a nejsou se mnou
ostatní psi, taky pláče.
Pláče
a někdy s ním musím
sedět celou noc.
Prvních několik nocí,
když je pryč
od všech psů, pláče.
Pláče srdceryvně
a téměř nemůže dýchat,
jak se zalyká,
rozechvělý emocemi.
Musela jsem si s ním sednout
a mluvit na něho,
zpívat mu a říkat:
„Uvidíme je brzy.
Neboj,
je to jen speciální situace.
Prosím, neboj se.
Brzy je uvidíme.

Jistě, jistě.“
A musím ho masírovat,
zpívat mu
a dělat jeho speciální masáž,
víte, za ušima
a na nohách.
Nemá moc rád
masáž nohou.
Bojí se, že ho chytíte
za nohu nebo něco.
Když ale masírujete
jiné části těla,
záda nebo něco,
uši a tady krk,
to se mu líbí, ano,
a na hřbetě to má rád.
A za chvíli se zklidní.
Takže jsou velmi,
velmi citliví.
Víte? Citliví.
Nemohu je s sebou
brát vždy všechny.
Víte,
situace a místo,
někdy v hotelu
nechtějí psy.
Vidíte, říkám vám to.
To vám říkám,
mít tolik psů,
tolik ptáků,
už to by pro mne mohla
být práce na plný úvazek.
Neměla bych už pracovat
pro vás, s vámi
nebo s kýmkoli jiným,
dělat cokoli nebo
telekonference, cokoli.
Mám skutečně dost
velkou výmluvu, víte? Je to
jako práce na plný úvazek.
Ta by mě měla už
dost zaměstnávat.
Proto je velmi těžké
dělat všechnu tuto práci
a vybalancovat svůj život,
víte? Velmi těžké.
Proto jsou někteří
z vás tak naivní.
Například, něco se přihodí
a vám se něco líbí

a řeknete: „Mistryně,
za dva dny
s vámi chce mít ten a ten
novinář telekonferenci.“
I zázrak vyžaduje delší čas.
Je to jako vtíp.
Zrealizovat telekonferenci
vyžaduje hodně lidí,
hodně vybavení,
hodně zkušeností –
nemám to vše v kapse.
Nemohu to vše nosit s sebou,
je mi líto.
Je pro mne už obtížné
nosit po světě bezpečně
sama sebe.
Víte,
není to tak snadné.
A většina z vás
jen zůstává stranou
a vydělává peníze.
Vy znáte všechno,
můžete to dělat,
ale nepřijedete.
A já musím
být obklopena těmi,
kteří se tu práci naučili
a pak když někdy
jedu do jiné země,
nemají vízum,
aby mohli zůstat atd. atd.
Rozumíte mi? (Ano.)
A ve vaší zemi
pro mne nemáte lidi,
nevyvíčili jste
dost lidí
nebo se vám nezdá
dost zajímavé
vyvíčít sebe.
Takže to není tak,
že bych nechtěla dělat vše.
Prostě vše dělat nemohu.
Ano? Normálně,
by žena mého věku
měla psy a ptáky
jako děti a rodinu,
starala se o ně,
to už by mi stačilo.
Měla bych už být omluvená
a už nepracovat.

Ano. Už bych vlastně mohla
jít do důchodu. Do penze, ne?
Penzistka.
Víte, každý den bych si
uvařila čaj, kávu, přečetla
bych si všechny noviny.
„Dobrá práce, dobrá práce.“
Víte? A sledovala bych
nějakou legrační televizi
nebo bych jela k moři,
trochu bych si zaplavala,
vrátila bych se, ano?
Zase bych si dala kávu,
nějaký zákusek, ztloustla
bych, ano? To by měl být
jednoduchý život. A abych
usnula, četla bych si nějakou
knihu, dívala se na TV. Ano?
Nedívám se ani na TV
a když ano,
jen kvůli zprávám,
abych mohla
někdy pomoci,
Supreme Master TV.
Jsou tam někdy speciální
novinky, o kterých nevědí.
Někdy.
Stále pracuji.
A moji psi a ptáci trpí, víte?
Protože někdy
jsem od nich pryč
příliš dlouho.
Pro ně je to příliš dlouho.
I několik dní je
dost dlouho.
Mají úzkost
z odloučení.
Rozumíte mi?
Nebo někdy
mám velký strach
se s nimi i loučit,
jen uteču.
Víte? Jdu rychle,
dříve jsem nemohla odejít.
Protože, když jsem s nimi,
nechci odjíždět.
Běhají kolem vás,
dávají vám pocit lásky,
že jste velice vítáni, chtění,
že by vám to žádný člověk

nemohl nabídnout,
takový pocit,
protože oni jsou tak čistí.
Když vás milují,
skutečně vás milují.
Nekalkulují,
jestli jim něco dáte
nebo co za svoji lásku
dostanou, jestli budou
odměněni nebo ne.
Proto jsou zvířata pro lidi
skutečným pokladem.
Ano, skutečným darem,
kterým nás Bůh obdaroval,
abychom se mohli
cítit v tomto životě
trochu šťastnější.
Pokud nemáme
lidskou lásku
nebo lidskou společnost,
zvířata mohou zaplnit
vaši prázdnotu.
Budete se cítit tolik milovaní.
Samozřejmě, že potřebujete
svého lidského společníka.
Psi vás budou
vždy velice vítat.
Proto mnoho lidí,
když jsou starší,
všechny jejich děti odejdou
a mají svoje rodiny
a zřídka vás navštíví,
protože pracují daleko,
vždy mají psy,
kočku, ptáka
nebo jiného zvířecího
společníka.
Prase, krocana, kuře,
králíka, různá zvířata.
Mohou být
velmi láskyplní,
dokonce králíci a kuřata.
Já to vím, protože
jsem je dříve měla.
Někteří lidé říkají,
že kočky jsou lhostejné,
ale nejsou.
Jsou velmi láskyplné.
Převalují se
a nechají mě drbat, jako psi.

Škrábat na břichu,
víte? Jako psi.
Záleží na tom, jak blízký
je váš vztah s nimi.
Dobrá, tak to tedy je.
Dnes jsem vešla do kanceláře
a viděla jsem tam tolik
lahví veganského vína,
tak jsem je všechna
rozlila, abyste si dali.
Měli jste všichni? (Ano.)
Alespoň trochu, ano?
(Ano.)
Stačí nebo ne?
(Stačí.)
Je tam ještě jedna lahev,
která ještě nebyla otevřená.)
Jedna lahev zůstala? Dobře.
Někdo neměl?
Všichni měli, ano? (Ano.)
Dobře, dobře.
Dobrá, dojezte jídlo.
A to, co je zabalené,
pokud to teď nemůžete sníst,
dejte si to do kapsy.
To, co je již
bez obalu, snězte nejdřív.
Rozumíte? (Ano.)
Dobrá, to co je
zabalené si můžete dát
do svých kapes, ano?
(Ano.)
A později si to snězte.
To jsem taky připravovala
sama. Dobrá práce,
dobrá práce. Velmi dobrá.
Dobrá, dobrá.
Když dojdete,
jděte dovnitř
a meditujte. Ano?
Nemám skutečně obavy,
protože
kam jinam byste mohli jít?
I kdybyste šli do postele,
taky byste zemřeli, ano?
I když jste
u vás doma, ano?
Většina lidí zemřou
ve své ložnici,
ano? (Ano.)

A říkají tomu štěstí –
„šťastná smrt“,
„klidná smrt“, víte.
Klidná nebo neklidná,
je to smrt. Je to stejné.
Nicméně, nemám
z toho strach.
Nebe vás nenechá
zemřít – ano? (Ano.)
Pokud ještě nenadešel čas,
pak je jedno,
co zkoušíte,
nefunguje to.
Byl jeden člověk,
který chtěl zemřít.
Vzpomínám si,
že si koupil pistoli
a ta pistole se zasekla,
nefungovala.
Koupil si tedy nůž
a zkusil to a pak
něco mu ho vyrazilo
z jeho ruky, něco
padlo na jeho ruku
a vyrazilo ho pryč.
A pak se snažil
pověsit
a provaz se přetrhl.
Rozumíte? Ano. (Ano.)
A pak se snažil lehnout si
na koleje,
vlakové koleje,
a ten vlak ten den
nějak nepříjel!
To byl jeden z našich
žáků, jeden z našich
členů asociace.
Dříve, ten starý pán,
Formósan (Taiwanec),
vyprávěl věci
o tom, že se snažil zemřít
různými způsoby.
Nezemřel ani náhodou.
Nemohl.
Byl taky hloupý,
protože slyšel
hlas uvnitř,
„musíš jít
k oceánu,
najít oceán,“

myslel si tedy, že musí
jít a umřít v oceánu.
Dokud nevěděl,
že existuje člověk
jménem „Oceán“
a ona je „Ten Oceán“.
A pak řekl:
„Není divu,
že nemohl zemřít v oceánu.“
Protože
to tak myšleno nebylo.
Nějak tak.
Na Supreme Master TV
je vtip.
Vyprávěla jsem ho, ale přečtu
ho dnes znovu.
Je to takhle.
Byl jeden muž,
velmi vysoký, šest stop
vysoký. Dobrá, řekněme
vysoký dva metry.
Řekl prodejci postelí:
„Tato postel je příliš krátká.
Nechci se každou noc
bouchat do hlavy
o čelo postele
a bouchat se nohama
o pelest postele.“
Prodavač tedy řekl:
„Nedělejte si starosti, pane.
Když se nechcete
bouchat hlavou
a nohama o postel,
tak to, prosím,
prostě nedělejte.“
(Velmi chytré.) Jednoduché.
Vždy to říkám
mým pomocníkům –
některým, ne všem.
Byl tam jeden,
který byl velice legrační.
Vždy říkáme
tyto věci, například:
„Pokud si chceš
dát trochu čaje,
pak přijď a dej si ho.
Pokud si ho nechceš
dát, pak...“ on řekne,
„pak si ho nedávej.“
Tak nějak.

Stále mezi sebou

takto žertujeme.

Dobrá, myslím,

že lidé něco oslavují.

Dobrá.

Dnes něco pijeme,

abychom oslavili,

že vy i já jsme ještě tady.

To je taky důvod. (Ano.)

Vlastně tak

nepřemýšlím, ale je to

dobry důvod, ne? (Ano.)

Dobrá, teď jděte dovnitř

a meditujte, ano?

(Dobrá.)